

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I., spol. s.r.o.**, so sídlom v L., IČO: X., proti žalovanému **J. K.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. L. S., advokátkou v Ž., **o zaplatenie 147,15 € (4 433,04 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 7 C 57/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. septembra 2009, sp. zn. 13 Co 176/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom z 26. mája 2009, č.k. 7 C 57/2009-44 uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi istinu vo výške 147,15 €, spolu so X. %-ným ročným úrokom z omeškania od 14. apríla 2006 až do zaplatenia a uhradiť trovy konania vo výške 94,53 €, na ktorú sumu súd žalovanému povolil mesačné splátky vo výške 9,96 €, ktoré je žalovaný povinný zasielať v prospech žalobcu vždy do 20-teho dňa toho ktorého mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozhodnutia, až do úplného vyrovnania, pod následkom straty výhody splátok. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k zániku poisťnej zmluvy, ktorú účastníci konania uzavreli, došlo zavineným konaním žalovaného, ktorý neuhradil v lehote stanovenej zákonom ďalšiu splátku poisťného a to napriek ďalšej poskytnutej lehote na plnenie. Z tohto dôvodu s použitím § 801 ods. 2 Občianskeho zákonníka došlo k zániku dvojstranného právneho vzťahu medzi účastníkmi konania ku dňu 13. apríla 2006. Poisťné bolo medzi účastníkmi konania dohodnuté na sumu 33,19 € mesačne. Potom poisťné za dobu do zániku poistenia ku dňu 13.4.2006

predstavuje sumu 147,15 €. Vzhľadom na tieto skutočnosti, súd žalobe ako dôvodnej v plnom rozsahu vyhovel. Nakoľko sa žalovaný dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd s použitím § 517 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na nariadenie vlády Slovenskej republiky 87/1995 Zb. priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške rovnajúcej sa dvojnásobku diskontnej sadzby NBS v čase vzniku nároku žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. septembra 2009, sp. zn. 13 Co 176/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný, ktorý uzavrel dňa 31. októbra 2005 poisťnú zmluvu, nezaplatil poisťné za ďalšie poisťné obdobie a to ani do jedného mesiaca odo dňa doručenia výzvy poisťovateľa na jeho zaplatenie, čím došlo k zániku poistenia. Poistiteľ má teda právo na poisťné za dobu do zániku poistenia (§ 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poistiteľovi sa právo na poisťné nepremlčalo. Žalovaný – poistený mal zaplatiť poisťné do jedného mesiaca od doručenia výzvy, teda do 13. apríla 2006. Premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka); právo sa mohlo po prvý raz vykonať 14. apríla 2006. Žaloba bola podaná dňa 30. marca 2009.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p.). Mal za to, že nebola dostatočne preskúmaná a dokázaná postupnosť právnych krokov poisťovne ako pôvodného veriteľa a tým ani oprávnenosť žaloby na peňažné plnenie postúpením pohľadávky žalobcovi. Rozsudok prvostupňového súdu a jeho potvrdenie odvolacím súdom bolo podľa názoru žalovaného prevedené na základe nepredloženého a zrejme neexistujúceho dokladu – výzvy na zaplatenie dlžného poisťného. Zaslania a doručenie takejto výzvy žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, teda nepredložil dôkazy o tom, že si zákonným spôsobom riadne a včas uplatnil právo zo zániku poistenia, v dôsledku čoho sa akékoľvek jeho nároky premlčali. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu trval na podanej žalobe a žiadal, aby boli námietky žalovaného ako neodôvodnené zamietnuté a rozsudok potvrdený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 15 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Prípustnosť dovolania žalovaného vylučuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie

nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde. Dňa 31. marca 2009, kedy bola žaloba podaná na Okresný súd Žiar nad Hronom, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 422/2008 Z.z. 295,50 € a jej trojnásobok predstavoval sumu 886,50 €. Suma 147,15 €, na zaplatenie ktorej bol žalovaný v konaní zaviazaný, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde a preto dovolanie žalovaného nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu

druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke dovolateľa, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že tento dovolací dôvod, ktorý bol obsiahnutý v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003, nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky však žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská